

élet. —
 a bé-
 nazt, ha
 tatom.
 régeb-
 elődés-
 tatnak
 rolabb-
 vélbár-
 tahiti-
 pénzt
 estvé-
 rját a
 rívesen
 m. —
 meg-
 riska.
 nt meg
 s vilá-
 zai és,
 fogják
 zl. J.
 ált be :
 mnyira
 apecsé-
 felvi-
 bele-
 riska.
 ömem
 egy. —
 sz. —
 meg-
 gyánál
 zlésre.

nyirat-
 hetem

mekek
 s Misi
 József
 üjtése
 Feste-

pilap-

ada-
 si.

épület.

KIS LAP

NAGY VÁSÁR. (Lásd a 149. lapon.)

XXXVI. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. márczius 10-én.

AZ ÓDONHÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

EÜLT a kocsiba s Bokrosné kíváncsian kérde:
— Miféle ember ez a kapitány? A Józsi fiam tegnap beszélt valamit róla.

— Oh, nagyon kedves, derék ember. Katona volt, de megelégette a katonáskodást és most kedvére él. Nagyon szeret rajzolgatni, festegetni, s a hol valami szép tájat, kastélyt lát, azt lefösti. Józsi bizonyosan azt is említette, hogy a kapitány szeretné lefösteni a vörösvári kastélyt is, mert hallotta hírét, hogy milyen szép.

— Csakugyan, ilyesmit beszélt a fiam. De én nem igen biztam benne, mert azt hittem, hogy csak afféle vándor fényképész, aki elkészít holmi rosz fotografiát és rátukmálja az emberre. Én pedig nem szeretem az ilyen tolakodót.

— Oh, szó sem lehet róla. Léczfalvy kapitány nem ilyen ember. Ő csak a maga gyönyörűségére rajzolgat, ami épen megtetszik neki s még szépen megköszöni, ha megengedik neki, hogy valamit lerajzoljon. És aztán megtartja magának; már egész nagy gyűjteménye van.

— Az már persze egészen más. Igy nagyon szívesen látnám a házukban. Csak hogy én a férjemmel pár nap mulva elutazom, csupán a Józsi fiam lesz otthon. Én bizony jobb szerettem volna, ha Józsi is velünk jön, de a férjem nagyon kívánja, hogy Józsi tanuljon: azt állítja, hogy szüksége van rá, mert hátra maradt. No, hiszen nem árt neki... de megmondtam

Marczinak, hogy nagyon ne gyötörje ám a tanulással, mert szegény fiam hamar fejfájást kap, nem igen erős, megárt neki a sok tanulás.

Lenczi olyan arcot csinált, mint a ki nagyon hiszi, amit hallott és nagyon sajnálkozik. Piroskának azonban erőfeszítésébe került, hogy ne mosolyogjon, mert ő sokat hallott testvéreitől a lusta, hanyag Józsiról, a kit eddig tulságosan elkényeztettek, pedig különben is gyöngécske eszü volt, úgy hogy ráfért egy kis szigorubb tanítás. De Lenczi tökéletesen igazat adott Bokrosnénak, hogy nem szabad azt a szegény Józsit nagyon megérintetni.

Betértek a kastélyba, vidáman megoszonnáltak s Lenczi mindenféle tréfás beszéddel oly jól mulattatta Bokrosékat, hogy váltig marasztalták őt is, Piroskát is vacsorára.

— Köszönöm kedves nénikém, de én nem maradhatok. Most én vagyok otthon a gazdasszony, utána kell látnom, hogy estére a ház rendben legyen. De azért Lenczi maradhat.

— Oh nem, én haza kísérlek, úgy illik.

— Soha se gondolj azzal. Haza sétálok én magam is ezen a kis darabon. Sokszor megjártam már.

Bokrosné be akart fogatni a kocsiba, de Piroska nem engedte és egymaga indult utnak. Nem is volt ebben a kis sétában semmi veszedelem, alig pár percz alatt haza érhetett. A mint vidáman lépegetett, a kis erdő szélén egyszerre csak megpillantá Léczfalvy kapitányt, a ki elmerülve állt ott, mintha várt volna vala-

kire. P
czit vár

A
Piroská
mellette
roska a
aztán
volna a

—
solyogs
nem lá
egyszer
lami kis

Pir
felelt:

—
de ha s
heti, ho
kozik.

—
nem his

—
hinni ke

—
zött vid

—
lönösen

nyéke.
lott róla

—
kem, ho

törődöm

erdőcske
nem is i

—
de mihe

messze e
nem ker
kisértett

kire. Piroska azt hitte, hogy talán Len-
czit várja.

A kapitány csak akkor vette észre
Piroskát, mikor ez már egészen ott volt
mellette. Szinte össze rezzent, úgy hogy Pi-
roska akaratlanul is elmosolyodott. Erre
aztán a kapitány, mintha megröstellte
volna a dolgot, nevetve mondá:

— Igazad van, kis hugom, hogy mo-
solyogsz. Annyira elgondolkoztam, hogy
nem láttam, nem hallottam semmit s
egyszerre csak eléim toppansz, mint va-
lami kisértet.

Piroska jó kedvében volt s vidáman
felelt:

— Én nem vagyok ugyan kisértet,
de ha sokáig itt álldogál, bizony megér-
heti, hogy csakugyan kisértettel talál-
kozik.

— Igazán? Csak az a baj, hogy én
nem hiszek kisértetekben.

— Már pedig a ki itt jár, annak
hinni kell, mert itt ez a szokás.

— Ah, ah! Ez tehát valami elátko-
zott vidék?

— Persze! Ez a kis erdőcske, de kü-
lönösen ott a rozzant vadászlak kör-
nyéke. Csodálom, hogy még nem hal-
lott róla.

— Az onnan van, kedves gyerme-
kem, hogy én az ilyen babonákkal nem
törődöm. De képzelem, hogy ha ez a szép
erdőcske olyan rossz hirben áll, akkor itt
nem is igen szeretnek járni az emberek.

— Nappal még csak eljárogatnak,
de mihelyt esteledik, akkor ugyancsak
messze elkerülik. No, én meg a testvéreim
nem kerüjük el, mi nem félünk attól a
kisértettől.

— Ugy hát ti roppant vitézek vagy-
tok?

— Természetesen. De úgy is illik,
mert a szegény kisértet a mi saját csa-
ládi kisértetünk, a kivel nagyon szeret-
nénk találkozni. Tudja, az a mese róla,
hogy ha találkoznék valamelyikünkkel,
megmutatná nekünk őseink kincsét, a
mely itt valahol van elásva. Sokáig ke-
restük, ásogattunk, míg kisebbek voltunk,
de most már abba hagytuk. Kisértet
barátunkkal pedig nem találkozhatunk,
mert bizony mi éjszaka alszunk, az a sze-
gény kisértet meg csak éjjel kószál.

— Már így persze bajos találkozni
vele. Talán én szerencsésebb leszek, mert
én megszeretek csöndes holdvilágos éjeken
olyan helyen sétálgatni, a hol senki sem
háborgat.

— Majd adjon hirt a kisértetünkről,
ha találkozik vele.

Ezt vigan nevetve mondá Piroska,
aztán tovább sétált haza felé. Alig ment
ötven lépésnyire, megint látott valakit, a
ki ott álldogált az erdőcskében. De ez
teljesen idegen volt, még pedig nem épen
barátságos képű, izmos termetű, mord te-
kintetű ember.

— Ez talán Bokroséknak valami új
cselédje, talán épen az új erdő-csész, gon-
dolá Piroska. Ezt nem szeretném...
nagyon barátságatlan képe van, bizonyo-
san nem engedné, hogy úgy kedvünkre
mulassunk itt az erdőcskében és a vadász-
lakban... De lehet valami kóbor ember
is, a ki roszban törí a fejét... még
sohasem láttam. Majd megmondom Jani-
nak, figyelmeztesse rá az öreg kerület.

Tovább haladt. De a máskor csöndes, elhagyatott ösvény ma szokatlanul népes volt. Nem is ért még messzire, már ismét találkozott valakivel, csak hogy most egy öreges nővel. Magas termetű, beesett, sápadt képű nő volt, urias, de nagyon kopott, viseltes ruhában. Valami mély szomorúság, bágyadtság látszott az arczán, mintha nagyon beteg volna.

— Ez valami uri asszony, gondolá Piroska. De nagyon szegény lehet és nagyon szerencsétlen.

Elment volna mellette, de az idegen nő szeliden, alázatosan kérdé, nem tudná-e megmutatni, hol lakik Darvas Boldizsár ur?

— Hogy ne tudnám! Jöjjön csak velem, én is épen oda megyek.

Együtt indultak, egy ideig némán. Aztán megszólalt az idegen nő:

— Talán ismeri is a kisasszony Darvas urat?

— Hogy ne ismerném? Hiszen az az én kedves apám.

A nő meghökkenve állt meg.

— Az atyja?... Az atyja?... Igen... mindjárt gondolhattam volna... csak a leánya hasonlithat ennyire hozzá.

— Pedig azt mondják, hogy inkább jó anyámhoz hasonlítok. A fiuk jobban hasonlítanak apához. Sőt még Lenczi is.

Az idegen nő össze rezzent.

— Lenczi? Ki az a Lenczi? A testvére?

— Oh nem! Az én testvéreim Marczy, meg Jani és Dani. Négyen vagyunk. Lenczi az unokatestvérünk, a ki most itt van nálunk látogatóban. De mi a baja?

A sápadt képű nő halott halvány lett és majdnem tántorgott. De aztán össze szedte az erejét.

— Oh semmi... csak onnan van, hogy kissé beteges vagyok.

Lassacskán eljutottak a házhoz s itt Piroska megszólalt:

— Apácskámmal akar beszélni? Akkor először mondja meg, kicsoda és mit akar?... Tudja, ez azért szükséges, mert apácskám szintén beteges és vigyáznunk kell, hogy föl ne izgassuk. Mit mondjak neki?

— Semmit!... semmit!... felelé az idegen nő hirtelen. Nem olyan sürgetős, még meggondolom. Ne is mondja neki, hogy találkozott velem. Ha beteges, elég baja van magának is, nem akarok neki kellemetlenséget okozni.

— A mint akarja. Akkor hát jó éjszakát!

Piroska be akart lépni a kapun, de ekkor a nő hirtelen megfogta a kis lány kezét és merően az arczába nézett.

— Oh, mondjad, kedves jó leányka, mondjad csak: Lenczi is olyan, mint aminő te vagy?

Piroska megrettent, mikor az idegen nő oly hirtelen megragadta. Ijedten föl sikoltott. De az ismeretlen nő busan, szeliden mondá:

— Oh, ne féljen tőlem! Azt hiszi, bán-tani akarnám? Oh dehogy! Dehogy! Én csak nagyon, nagyon boldogtalan vagyok!

És zokogva borult a leányka nyakába.

Piroska egészen elámulva, meghatva nézte a boldogtalan asszonyt s mikor sirni látta, úgy sajnálta, hogy maga is majd sirva fakadt. És őszinte részvétében

vigaszt
csókolta
hatása
totta m

illet me

S

Sz

megzav
találkoz
telenül
vele. Ja

Bi

asszony

És

rázni, l
nevettel

»ALÁZ
Szép
Isten h
Tegy

— Ó k
Sürg
Vicám
S na

»Ugy,
A há
Nos há
Mérj

— Igen
S tiz
Hanem
Hozz

vigasztalólag megsimogatta, aztán megcsókolta az idegen nőt. De ennek furcsa hatása volt. A nő szinte durván eltaszította magától és komoran mondá:

— Ne csókoljon meg... az nem illet meg engem. Menjen haza!

S majdhogy be nem lökte a kapun.

Szaladt is Piroska befelé, egészen megzavarodva, úgy hogy mikor Janival találkozott, csak össze-vissza, összefüggéstelenül tudta neki elmondani, mi történt vele. Jani pedig nagyot nevetett.

Bizonyosan valami részeg munkásasszony volt.

És hiába akarta Piroska magyarázni, hogy nem az volt, a fiuk csak nevettek rajta, hogy annyira megijedt.

(Folytatása következik.)

NAGY VÁSÁR.

(Képpel a czimlapon.)

»ALÁZATOS szolgálója,
Szép szerencsés jó napot!
Isten hozta szomszéd asszony,
Tegye le a kalapot!«

— Ó köszönöm! Nem érkezem,
Sürget a dolgom nagyon:
Vízám nincs még megfűrésztve,
S nagy mosásom is nagyon.

»Ugy, ugy... bizony... persze, persze:
A háztartás gondot ad...
Nos hát: mivel szolgálhatok?
Mérjek cukrot, mandolát?«

— Igen, igen: cukrot kérek
S tizenhat szem mandolát;
Hanem ez még nem mind... adjon
Hozzá hét szem mazsolát.

»Szolgálhatok egyébbel is?
Datolyával is talán?
Ó, ismerem a Viczácskát,
Nagy evő a kis leány!«

— No, nem bánom, adjon azt is...
De ni, most jut eszembe:
Hugocskámnak vásárfiát
Vennem szintén kellene.

»Ó nagysága, szomszédasszony,
Van itt játék bőviben:
Bábu, bölcső, kis madárka,
Virággal a csöriben.

Muzsikáló alma, körte,
Zengő, pengő czimbalom...
Ó csak tessék válogatni
Szomszédasszony galambom!«

— Hopp!... rájöttem, megtaláltam —
Csokoládé, ez lesz jó...
Előbb épít vele, s aztán
Megeszi a kis bohó!

S O R J Á B A N.

— Beszélyke. —

— Egy kiáltás hallatszott a kert végéből.

— Edus! Edus, hol vagy? Gyere már! Gyere tüstént!

Az egyik hang erősen, keményen kiáltozta ezt. Ez a Rudi hangja volt. A másik hang éles és visitó volt, akárki is ráismerhetett Gizikére. De azután még egy harmadik hang is hallatszott, sokkal kedvesebb és szelidebb:

— Eduskám, jőjj már no! Játszunk tovább.

Ez meg a Klárrika hangja volt.

De bizony hiába hangzott akár a kemény, akár az éles, akár a szelid, kedves hang: nem felelt rá senki. Edus, a kit kerestek, alaposan elbujt valahová. Vagy ha nem bujt el, hát nem akarta hallani, hogy hívogatták. Csakhogy Rudi nem hagyta annyiba.

— Az nem járja, hogy miatta félbe hagyjuk a játékot. Keressük meg!

Megindultak hárman három irányban és keresztül-kasúl kutatták a kertet. Valami nagyon sokáig nem is kellett keresni a szökevényt. Ott játszott a kerti ház előtt a kicsike Sándorkával, a ki a dadája felügyelete alatt volt ott.

Klárrika pillantotta meg először és Eduska mindjárt észre vette, hogy keresik. Azt nem bánta, hogy Klárrika rá talál, de már messziről integetett neki, hogy ne árulja el. Klárrika azonban nem figyelt erre s hátra fordulva kiáltá:

— Szidi! Rudi! Itt van, ide jőjtek!

Mihamar ott is voltak mindnyájan.

— Miért bujtál ide? kérde Gizi szemrehányólag.

— És miért nem feleltél, mikor hallottad, hogy keresünk? szólt Rudi még keményebben.

— Ugyan minek kerestetek olyan nagyon? kérde Edus vállvonogatva.

— No, ez szép kérdés, szólt Gizi. Mintha nem tudnád magad is, hogy éppen a játék közepén szöktél meg. Egészen elrontottad a játékunkat. Rudi volt a király, én a királyné, és egyszerre csak nincs apród, a ki királyi palástunk végét tartsa. Az nagyon kellemetlen, ha így megszakad a játék.

— Ott volt Klárrika, mért nem fogtad ő a palást végét?

— No persze! Hiszen ő nem lehet apród, hiszen ő udvari dáma volt.

Eduska megint csak a vállát vonogatta és meglehetősen unottan szólt:

— Nekem nem tetszett ez a játék, hát ott hagytam.

— Jól van no, hát gondolunk mást. Csak jőjj szaporán. Most amoda megyünk a nagy hársfa alá. Majd meglátod, milyen szép játékot rendezünk. De mindjárt jőjj!

Rudi és Szidi odább mentek; de Edus éppen nem sietett, hanem huzogatta tovább a kis Sándorka karikán járó lovacska-ját, s épenséggel nem látszott arra készülni, hogy a hívásnak engedjen. Az öreg dada közbeszólt:

— Miért nem megy Edus urfi?

— Oh, elmulatok én itt a kis Sándorral is.

— Az nagyon szép, de hát Sándorka nagyon kicsi, nem játszhatnak igazán együtt. Hiszen azért jött ide a bácsiékhoz,

hogy jól mulasson... Vagy talán nem szereti a kis rokonait?

— Oh... dehogy nem!

— No, akkor hát csak jőj velünk, biztatta Klárka. Én már tudom, mit fogunk játszani, ugy-e bár? A nagy hársfa lesz a várkastély, te leszel a vár ura, én meg a leányod leszek, a grófkisasszony... tudod, tegnapelőtt is ezt játszottunk. Nagyon szép volt!

— Igen, de Rudi volt a vár ura... ő volt az apa...

— Júj, nekem már nem kell... ő nem jó apa, nagyon sokat ránczígál, kiabál. Ha én leszek a grófkisasszony, akkor te leszel az apa.

Ez a terv, úgy látszik, megtetszett Eduskának. Ott hagyta a kis Sándor kerekcsőjét, kézen fogta Klárikát és futva mentek a nagy hársfához.

— No, elhoztam Edust, szölt Klárka, most már játszhatunk. Én leszek a fiatal grófkisasszony, Edus lesz a vár ura...

— No persze, hát még! kiáltott közbe Rudi nagyon határozottan. A vár ura mindig én vagyok. Edus lesz az inas.

— De már egyszer én is szeretnék a vár ura lenni, szölt Edus.

— Az nem lehet, mondá Gizi nagyon kereken. Az semmiképp sem lehet, mert te kisebb vagy, aztán nem is tudsz olyan kemény, vitéz arcot csinálni, sem olyan erős hangon kiabálni, mint Rudi. Te az inas leszel, azt nagyon jól végezheted, mert mindig megmondjuk, mit kell tenned. Multkor Gáspár volt a neved, ma Palkó leszel. Én vagyok a vár urának a felesége, Klárka meg a leányom.

— Oh, ez így nem mulatságos, ellenkezett Klárka. Multkor is így volt.

— Ne szölj bele, mi azt jobban tudjuk, szölt Rudi parancsoló hangon. Azért ma mégis másképp lesz. Ma azt fogjuk játszani, hogy hazajöttem a csatából és nagy vendégséget adok. Edus, azaz Palkó oda áll a másik fához, ott a vár kapuja. Azután jönnek a vendégek s ő mindig, a hányszor vendég jön, belefúj a kürtbe... tudod Edus, így ni, a tenyeredbe kürtölsz. Aztán bevezeted a vendégeket ide hozzánk. Itt jobbra van a nagy ebédlő, itt fogsz teríteni... amott vannak nagy lapulevelek, azokból szedj egy csomót, az lesz a tányér... azután bemegy a házba és kérsz a szakácsnétól valami igazi harapni valót, így még jobb lesz a játék.

Meglehet, hogy ez mind nagyon szép és mulatságos volt, de Edus nem igen találta annak. Minap is ő volt az inas, akinek mindent végezni kellett: szaladgálni, engedelmeskedni, mindenfélét össze hordozni. Akkor Gáspár volt a neve, most Palkó, de hát ebben Edus nem látott valami nagy mulatságot és így egy csöpp kedve sem volt az egész játékhoz. Mégis csak bele fogott, mert otthon a mamája nagyon intette, hogy a kis rokonaival mindig szives és barátságos legyen; amit tehet, tegyen a kedvökre, hogy szivesen látott vendég legyen és ne keverje magát olyan hirbe, mintha barátságatlan fiú volna. Megtett tehát mindent, amit Rudi mint hatalmas várur parancsolt s végre beszaladt a jó messzire levő házba egy kis harapni valóért. De onnan rosz hírrel tért vissza. Az öreg szakácsné elment valahová, nem kérhetett tőle semmit.

— Eh, de ügyetlen szolga vagy! kiálltott rá Gizi. Ha ott nem kaptál, máshonnan kellett volna valamit hoznod.

— De ugyan honnan és mit?

— Hát a kertésztől. Siess hozzá és mondd neki, adjon valami gyümölcsöt. Rázzon le cseresznyét.

— De hátha nem ad? Azt fogja hinni, hogy csak úgy a magam számára akarom... aztán én még nem is igen ismerem a kertészt.

— Majd elmegyek én, szölt Klárka.

Látta, hogy Edusnak nincs inyére a dolog, segíteni akart rajta. De Rudi nem engedte.

— Az nem lehet... te most a grófkisasszony vagy. Edusnak kell menni, ő a szolga, végezze a dolgát.

Edus tehát újra neki indult, nagy nehezen rátalált a kertészre és röstelkedve kért egy kis gyümölcsöt.

Végre minden rendben volt. Edus azaz most Palkó fölterített: oda rakta a nagy lapu-leveleket, mindegyikre egy csomócska gyümölcsöt és jelentette a vár urának és asszonyának, hogy kész a lakoma.

— Jól van Palkó, szölt Gizi büszke

kegyességgel. Most állj oda félre a bokorhoz és mikor hivlak, akkor jöjj tányért váltani.

Edus oda állt a bokorhoz vagy inkább a bokor mögé, csakhogy ott nem állt meg, hanem mialatt a többiek szépen ját-

szották a lakomásdit, ő elosont oly nesztelenül, hogy észre sem vették. Nem sokára azonban megszöalt Gizike:

— Bizonyosan elfelejtette, hogy most ez a neve. Jöjj hát, Edus!

De bizony nem jött az, akár Palkónak, akár Edusnak szölitották.

— Már ez igazán kiállhatatlan! pattant fel Gizike. Már megint elszökött. Nem játszhatjuk ezt tovább.

— Csakugyan nem érdemes vele játékba kezdeni. Mindig akkor rontja el, mikor a javában vagyunk. De most megregulázom, csak rá találjak. Ahá, amott megyni, kifelé a szabadba a kicsi Sándorral és az öreg dárával.

Utána iramodtak, de mert az öreg cseléd ott volt, Rudi még sem mert amugy igazán rá támadni Edusra.

— Ugyan szépen megszöktél megint, mondá. Abba kellett hagyni a játékot, mert elmentél.

— El biz én. Az nekem nem játék, hogy ott álldógaljak a bokor mellett és nézzem, ti miként játszotok.

— Persze hogy nem, szölt közbe az öreg dada. Olyan játékot találjanak ki, a melyben mindenki egyformán mulat. Játshatnak bujócskát, lovasdit vagy más effélét.

— Játshunk katonásdit, mondá Edus.

— Palkó! Más tányért! Palkó! Hé, Palkó! Mért nem jössz?
Rudi nagyot nevetett.

Én az Imre bátyámtól jól megtanultam. Majd én tanítalak. Én leszek a tiszt, ti meg a katonák.

— Eh, az nagyon unalmas, felelé Rudi. Én ezt nem értem, hát aztán mindig közkatona legyek?

— Játshatunk lovasdit, indítványozta Gizike.

— Az jó lesz, mondá Rudi. Van szép ostorom, keresünk hozzá hosszú zsinórt, az lesz a gyeplő. Én leszek a kocsis, ti lesztek a lovak, aztán majd nyargalunk.

Ez mindnyájoknak nagyon tetszett. Előhozták a szerszámot, Rudi befogta Gizikét., Klárikát és Edust, aztán megindultak futva, nyargalászva, végig a nagy folyosón.

Jó ideig nagy gyönyörűségök telt benne. De egyszerre csak megállt a hármast fogat, mert az egyik lovacska nem akart tovább menni. Ez pedig Klárika volt. És azért nem akart tovább menni, mert Rudi nagyon is erősen rácsapott az ostorral a nyakára.

— Legyen más a kocsis, mondá. Te már úgy is sokáig voltál. . . és nem tudsz vigyázni. Legyen Edus a kocsis, ő nem fog úgy csapkodni.

— Hát én addig mit csináljak? kérdé Rudi.

— Te Edus helyett leszel a lovacska.

Ekkor azonban Rudi egyszerre úgy találta, hogy ez nagyon unalmas játék, nagyon kifáraszt. Jobb lesz valami egyebet játszani.

— De én még futni akarok, én nem fáradtam el, szólt Klárika.

— Hát játszunk mi ketten, mondá Edus. Rudi majd ide kölcsönzi az ostorát.

— Most nem adhatom, felelé Rudi. Én Gizikével postát fogok játszani. Ha akarod, velünk tarthatsz, te leszel a postaszolga.

— Oh, arra bizony nincs kedvem, szólt Edus fanyaron. Először apród voltam, azután inas, most meg szolgál. Mindig azt bizzátok rám, ami kellemetlen; ti meg nem akartok felváltva ilyet játszani, nem engeditek, hogy én válaszszam, mi akarok lenni. Ez így nem mulatságos nekem egy csöppet sem.

Rudi és Gizike ennek a panasznak már a felét sem hallották, mert nevetve odább siettek. Azt sem vették észre, hogy a kerítés mögött valami nesz hallatszott, mintha ott járt volna valaki. Ezt különben Edus és Klárika sem vették észre, mert ők meg nagy tanakodásba merültek, mit játszhatnának kettesben.

— Játshatjuk tovább, a mint megkezdjük, mondá Klárika. A gyeplőt itt hagyták, ostor pedig nem épen szükséges. Törünk amott a bokorról egy vékony ágat, az lesz az ostor.

Igy hamar rendbe is jöttek s épen újra kezdeni akarták, de hamar abba hagyták, mert a kapun a bácsi, Rudiék atyja, jött ki lóháton, utána pedig a másik lovon a vadász-legény. Bizonyosan vadászni mennek. Edusnak nagy gyönyörűsége telt benne, ha lovast láthatott, mert titkon maga is vágyódott rá, hogy egyszer nyeregbe ülhessen. Nyájasan köszönt a bácsinak, ki vidáman mondá:

— No's, Eduskám, úgy látom, neked is van lovacskád?

— Van ám, kedves bácsi, de csak kétlábú, nem lehet ráülni a hátára.

— Te pedig lovagolni szeretnél, ugy-e? No, ezen segíthetünk mindjárt.

S odafordult a vadász-legényhez:

— Jóska, szállj le és ülted a lovadra Edus urfit. Aztán fogd a kantárt. Majd lovagolunk egy kicsit... végig a fasonon.

— Igazán, bácsikám? Jaj, de jó lesz! kiáltá Edus örvendezve.

A következő perczen már nyeregben ült és a bácsi mellett lovagolt, mialatt a legény a lovat vezette. Eleinte csak lassu lépésben haladtak, de aztán jócskán ügetve. A Jóska legénynek jó lábai voltak, győzte a futást. Edus pedig jól megült a nyeregben. Végig nyargaltak a fasonon, aztán a mezőn is fordultak egyet s megint lassabban tértek vissza.

Edusnak ragyogott az arca a megelégedéstől. Amint visszaértek a ház közélébe, Rudi és Gizike épen előkerültek s Rudi is nagyon megörült, amint a lovaglást látta. Ez régi vágya volt, de atyja eddig nem teljesítette.

— Jaj de jó! Most már lovagolni fogunk! Ugy-e kedves apa, most aztán én ülök fel?

Az apa úgy tett, mintha nem hallaná s így szólt:

— Állj félre a ló elől, Rudi fiam, meg találna bokrosodni. Jóska, most vezesd a lovat emerre a mezőre, majd én lassan utánaatok megyek. Látni akarom, hogy ül Edus a nyeregben.

És újra ellovagoltak, Rudi pedig sováran nézett utánok. Kissé elégedetlen kezdett lenni, mert rosztat sejtett abból, hogy amit az elébb mondott, azt az apa nem akarta meghallani. No, de majd újra szól... ime, már ismét visszatérnek. Edus

egészen kipirult a büszke örömtől. Rudi megint megszólalt:

— Kedves apa, most Edus már leszáll, ugy-e?

— Miért?

— Hát... hát ő már két felé is lovagolt... most már én is szeretném megpróbálni... felváltva sorjában mutatnánk.

— Igazán? Azt hiszed, hogy sorjában kellene?

— Persze! Az az igazság!

— No lám, mily hamar kitaláltad, mihelyt a te rovásodra megy a dolog! Magam is épen ezt gondoltam. De már jó ideje figyelemmel kísérek s azt tapasztaltam, hogy eddig nem így gondolkoztál, hanem minden játéknál magadnak követelted a mulatságos részt, s úgy vélted, hogy Edusnak elég, ha csak nézi vagy épen szolgál neked. Pedig az a rendje, hogy sorjában kijusson mindenkinek a kellemesebb részből is. Most hát Edus mulat és te nézed.

Rudi elpirult, mert nagyon hibásnak érezte magát.

— Igazad van, kedves apa... nagyon önző voltam eddig a játékaink rendezésében. De ígérem, hogy ezentul nem lesz Edusnak panasza.

— Azt örömmel fogom tapasztalni. S akkor neked is kijut a lovaglásból. Most az egyszer csak Edusnak akartam egy kis kárpótlást szerezni.

Ettől fogva vigabban folyt a gyermekek játéka, Edusnak nem volt többé oka megszökdödni s Rudi megértette, hogy igazságosnak kell lenni még a játékban is.

TÉLI KALAND.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Kedves Forgó bácsi!

A most ott volnék közel kedves Forgó bácsihoz, megkérdezném, szereti-e, hogy ide s tova vége a télnek és megint sokáig nem lehet sem szánkázni, sem korcsolyázni, sem hó-embert rakni, se hó-lapdával dobálózni? Én szeretem. Pedig még nem igen régen ha kérdeztek volna, bizonyosan azt felelem, hogy nem szeretem. Mert nekem nagy örömöm telik ezekben a téli játékokban és azért nagyon őszinte barátja vagyok Tél apónak. És azért mégis nagyon örvendek, hogy odább áll.

De nem a magam kedvéért örvendek, hanem mert megesett velem egy kis eset,

...NEM MARAD ADÓS. (Lásd a 158. lapon.)

mely a
egyik e
keserve
igy eset

Jó
havazás
tunk, h
töttunk
bert s

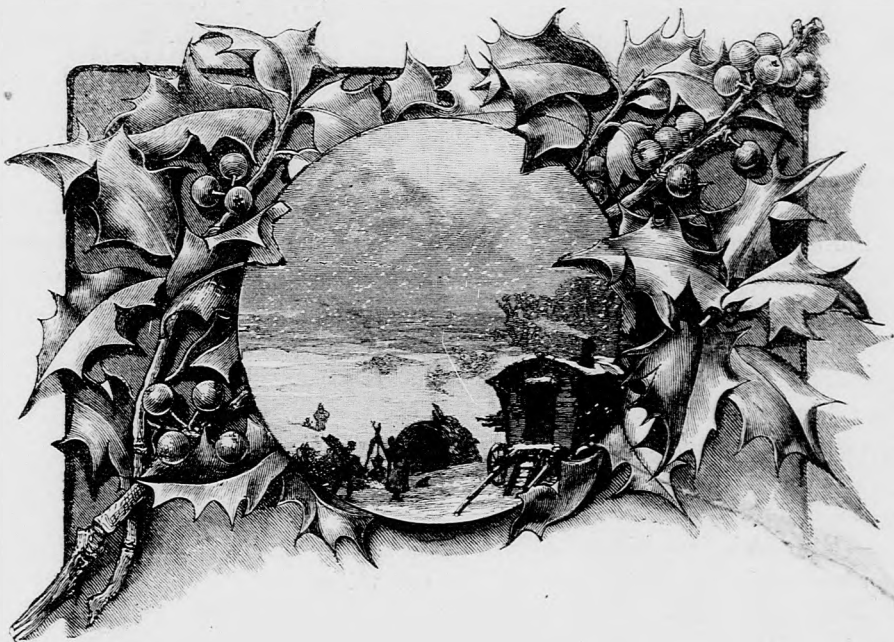
is ilyes
kora h
megdobt
De
Nem ij
de még
gyorsan
ugy elta

mely arról győzött meg, hogy ami az egyik embernek mulatság, az néha nagyon keserves szenvedés a másíknak. Ez pedig így esett meg:

Jó minapában, mikor egyszer nagy havazás volt, a Laczi öcsémmel kiindultunk, hogy a hóban játszadozzunk. Gurítottunk nagy hógolyót, építettünk hóembert s mikor ebben megfáztunk egy ki-

csit, futkosásra fogtuk a dolgot s hólapdával dobálóztunk, amibe egészen bele melegedtünk.

Elértünk a kertünk végébe, a hol a kis erdő kezdődik s épen vissza akartunk fordulni, mikor egy leánykát pillantottam meg. Hátrább pedig még egy kis lány és egy még kisebb fiu állt. Megvallom, szeretem a lányokat kissé ijesztgetni s ekkor

...MEGEREDT A HAVAZÁS. (Lásd a 158. lapon.)

is ilyesmi jutott az eszembe. Hirtelen jókora hólapdát gyurtam és jól czélozva, megdobtam az ismeretlen leányt.

De ugyancsak nagyot csalódtam. Nem ijedt meg, nem is fakadt sirva, de még csak meg sem haragudott, hanem gyorsan lehajolva, ő is gyúrt hólapdát s úgy eltalált, hogy csak úgy puffent a vál-

lamon. Már ezt nem hagyhattam annyiban s újabb golyót dobtam feléje, ő pedig visszadobott. A Laczi öcsém segíteni akart, de ő ügyetlen a dobásban.

— Inkább készíts nekem szaporán golyókat! mondám neki.

De ellenfelem is azt mondta kíséroi- nek s így ketten maradtunk hadakozók, a

többi csak segédcapat volt. És nem tagadhatom, hogy ha én jól dobáltam, ellenfelem sem maradt adós, mind a ketten kaptunk eleget. (Lásd a képet a 156. lapon.)

Végre megelegeltük s oda mentem ellenfelemhez.

— Nagyon ügyes és bátor leány vagy, mondhatom. De ki vagy? Nem ismerlek, pedig szeretnék veled máskor is játszani.

— Az igen lesz lehetséges, mert holnap már odább vándorlunk. Nagyon rossz így télen kint lenni, behuzódunk valamely városba.

— Behuzódtok? De kik?

Nem szólt, hanem a falu vége felé a mezőre mutatott. Ott állt egy kerekcsap. Jól ismertem. Komédiás bódéja volt.

— Hát ti a komédiás gyerekei vagytok? Láttalak tegnap, ott voltam a produkciónál. De bizony nem ismertem rád. Hát ti mindig utban vagytok? De jó dolgod van! Így hát nem kell iskolába járnod, unalmas könyvekből tanulnod.

A lányka hirtelen elmosolyodott és nagyot sóhajtott.

— Bár csak kellene, bár csak lehetne! Olyan borzasztó a mi életünk!

— Borzasztó? No már azt nem hittem volna. Hát nem csupa multság így kedvetekre barangolni, a merre tetszik?

— És dideregni, szenvedni, a mi épen nem tetszik! felelé a leányka szomorúan. Jöjjön csak velem, majd megmutatom a kocsi-bódénkat. Aztán próbáljon ott pihenni éjszaka, mikor fagyos szél süvit és azt sem tudjuk, föl nem fordítja-e a vihar a kocsinkat. Nappal éhezni, este betegen a mások multságára komédiázni, éjjel megfagyástól remegni, — ezt irigyli

tőlem? Bizony nem tudja, milyen jó dolga van otthon a biztos hajlékban.

Eddig nem gondoltam rá, de most hogy figyelmeztetett, rögtön átláttam egészen. Őt pedig megsajnáltam nagyon s nem irigylem többé kóbor életét, sem azt, hogy nehéz leckét nem kell tanulnia. Elhiszem, hogy inkább tanulna velem.

Bár újra megeredt a havazás, (Lásd a képet a 157. lapon) elkísértem a bódéjáig s titkon megborzadtam, mikor arra gondoltam: mily szörnyű volna az, ha nekem is csak ilyen hajlékom volna! Nem is tudtam a szegény kis leányt mással biztatni, mint azzal, hogy nem sokára itt lesz a tavasz, akkor majd nem szenved annyit.

Másnap eimentek s nekem azután nem volt többé kedvem a téli játékokhoz. Mindig az jutott eszembe, hogy Tél apó mégis kegyetlen, mert ha egynek-másnak hoz is örömet, de még többnek hoz szenvedést. Csak menjen hát és jöjjön a kedves szép tavasz.

Kicsi kalandomról küldök két rajzot is és örülnék, ha kedves Forgó bácsi hasznát vehetné. Különböleg pedig maradok váltig

hű kis olvasója

Kelemen Andor.

BETÜ-REJTVÉNY.

Van: 5 á, 1 d, 5 e, 2 i, 1 í, 1 m, 4 r, 2 s, 2 sz, 3 t, 1 u, 4 v, 1 z.

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy az 1-ső sor balról jobbra és felülről lefelé: Magyarországnak egy történelmi nevezetességű városát jelentse. A 2-ik sor minden ember vigasztalója. A 3-ik sor egy férfi név. A 4-ik sor jelentí nevét egy gyümölcsnek, ennek éretlen korában. Az 5-ik sor hasznos teherhordó állat. A 6-ik sor üditő ital. A 7-ik sor egy szerszám. A 8-ik sor végre egy betű.

A GY

VAN

hár
eset meg
el-elpitye
szor eszé
ám a na
panaszko
csak ő m
Sok

mit csiná
De
aki csak
Az ilyen
Még
napon, a
vendégsé
sang vo
Gyuricza
mert ily

UTOLSÓ HÓ.

Ó ESİK bár, s forgatja szél
A leszálló pelyheket :
Mégis, mégis elmúlt a tél,
S közel már a kikelet.

A bő fehér bunda alatt,
Fakó gyepnek töviben :
Ezer mag szem mind megfakad —
S az ibolya megjelen.

Nincs már ami megakassza,
Kis ibolyám, jöttödöt —
Első szálad leszakasztva,
Boldogan köszöntelek !

A GYURICZA PECSENYÉJE.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

VAN ANNAK már két hete, de talán három is, hogy ez a szomorúságos eset megesett, de Gyuricza még ma is el-elpityeredik, ha eszébe jut, pedig sokszor eszébe jut, mert hát neki igazi bőjt ám a nagybőjt. És még csak nem is panaszkodhatik, mert nem oka más senki, csak ő maga.

Sokszor mondta neki apja, anyja :

— Gyuricza, légy gondosabb és a mit csinálsz, ott járjon az eszed.

De hát Gyuricza is olyan legény volt, aki csak a maga kárán tudott tanulni. Az ilyen tanulás pedig nagyon keserves.

Még a farsang idején volt, szép havas napon, a Gyuriczáék házánál pedig nagy vendégségre készültek, mert nemcsak farsang volt, hanem apa nevenapja is. Gyuricza pedig szerette az ilyen napot, mert ilyenkor bőven volt jó sült és cse-

mege. Most a jó Ninka néni ígért különösen pompás hizott libát, csak el kellett hozni.

— Elmehet Gyuricza értte, szólt az apa. De vigyázz ám, Gyuricza, valami baj ne legyen.

— Oh dehogyan lesz ! Hiszen egy libát csak haza tudok hozni !

Elment a nénihez, ez pedig kosárba tette a libát és Gyuricza megindult haza felé, vigan füttyörészve. S amint vigan mendegélt, egy papiros kereskedés elé ért. Itt eszébe jutott valami. Van egy tizeskéje, vesz szép papirost, ír rá szép gratulációt édes apának.

Ez bizony nagyon szép gondolat volt. Gyuricza letette a kosarat és oda állt a bolt-ablak alá, hogy előre kiszemelje, milyet kérjen, ha bemegy a boltba. Ugy bele merült a nézésbe, hogy eszébe sem jutott többé a kosár. Pedig ugyancsak jó lett volna, ha arra is gondol. Mert az éhes kóbor kutya éppen arra felé kószált, meg-

szagolta a kosárban levő pecsenyét és elszántan megkapta a liba nyakát. (Lásd a képet a 152—153 lapokon.) Aztán elfutott a zsákmánnyal.

Távolabb két fiu hólapdával játszott, de a Gyuricza pecsenyéje veszedelmét mégis észrevette. Nagyot kiáltottak és hógolyókat dobáltak a tolvaj eb felé. A kiáltásra Gyuricza feléjük nézett s látva, hogy hógolyót dobálnak, ellenök iramodott, hogy majd ő is vissza dobálja.

— Hiszen nem rád dobálunk, hanem a kutyára, mondák azok. Ni, ott viszi a pecsenyédet!

Gyuricza majd holtra ijedt. Megfordult, — hát a gonosz eb már messze futott a pecsenyével. Gyuricza utána eredt, de hiába, a kutya egyik utca sarkán befordult és eltűnt, a jó pecsenye oda volt.

Busan ballagott Gyuricza haza s nem tehetett egyebet, mint hogy bünbánólag megvallotta a történeteket.

A névnapra azért mégis volt pecsenye, de Gyuricza nem kapott belőle s még azután sem sokáig. Mert apja így szólt:

— Megint nem volt gondod arra, ami rád volt bízva. Veszni hagyta a jó pecsenyét. hát most bőjtölni fogsz, három hétig nem kapsz sültet.

Gyuricza hát nagyot bőjtölt, de talán hasznára lesz. Ő legalább nagyon fogadja, hogy ilyen hiba, mint ez a hiba, többé nem fog megenni rajta, mert ezentul amit csinál, azon fog járni az esze.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 8-dik számában közölt. szórejtvény megfejtése:

K
r o z s
O z m á n
K o m á r o m
K ó r ö s
k o s
m

Helyesen fejtették meg: Jekelfalussy Gizike, Lászlófalvy Eördögh Margit és Árpád, Koch Berta és Henrik, gr. Feszтетitis

Sándor, Kiss Margit, Reichl Ferencz és Sándor, Takách Alice, Záborszky Anna, Seidner Frigyes és Dezső, Meiszter testvérek, Szöllősy János és Gábor, Bartók Béla, Brunner Aranka és Ilonka, Urszinyi Katinka és Józsi, Farkas Mariska és Olga, Pósch Dezső, br. Fekete Editha, Ilona és Aladár, Biasini Domokos, Lindenbaum Bódog, Krämer Ede, Hruska Terka, Majnik Margit, Stern Margit és Ilka, Simon Margit, Somssich Ant. (nevedet egészen ird ki. F. b.) Ribíánszky Erzsike, Mitterdorfer Aurél, Hoffmann Anna, Hertzka Agnes és Róbert, ifj. Szabó Endre, Joannovits Tibor, Reimann Klára, Korek Aurél és Aladár, Csécsi Andor, Freibauer Rosina és Eduska (ha nevedet nem olvastad: jele, hogy nem kaptam leveledet. F. b.), Schlichter Emma és Misi, Weinberger Imre, Kerecsényi Gizi, Lakenbacher Jenny és Vilma, Kohn László, Ehrenfeld Giza, Feischl Irma és Jenő, Kramberger Margit (kinek az írása? F. b.) Varga Géza és Stefike, Fried Margit és Sándor, Mokry Feri, Hertzka testvérek, Kéler Ida, Schmidt Alexandra és Gusztáv, Janovitz Margit, Krausz Imre, Vidovszky Feri, Kraus Ilona és Sándor, Krocsák Mariska, Opris Valeria, Salamon Andorka, Szaszovszky László, Koos Géza, Léderer Irén, Fáy Pista, Klein Malvinka, Unger Lajos és Ferencz, Schönbeck Gyula és Kálmán, Brüll Szidi és Imre, Markó Hermine és Leontine, Lukács József, Messer Rudolf, Paukovich Serena, Kirchmayer testvérek, Fernbach Rosa és Zsuzsika, Hazay Emil, Titze György, Schönfeld Viktor, Pfeiffer Gyuluska, Trebitsch Kálmán és Zoltán, Freund Sándor és Gyula (részben), Sonnenfeld Teréz és Fannyka, Szász Gabriella, Fon Imre, Conlegner Józsi, Eisler Janka, Böck Irén, Szeremley Luiza és Emil, Jobbágy Iván, Schweiger Renée, Konkoly Thege Elemér, Mauthner Nándor és Zoltán, Boskovits Sándor, Mikó Ferencz, Rosenberg Katinka és Mátyás, Reichlin Róza, Draskóczy Mariska és Béla, Hirsch Serena, Hőke Béla, Vörösmarty Ferencz, Blasberger Győző, Böck Etelka és Györgyike, Juhász Margit és Hedvig, Stankovits Annika, Manhold Jenő, Kenesey Nelli, Dörögdy Tóni, Weisz Jolán, Beimel Irénke, Zádor Vilma és Ervin, Ullmann Károly és Józsl, Freund Pál, Simó Lajoska, Pünkösti Lajoska, Reich Irénke, Schultz Hildegard, Kovácsy Gizike, Stern Rikárd, Maller Margit és Imre, Schaar Elemér és Kornél, Grossman Ella és Alfréd, Seidler Irma, Reich Mátyás, Mihalik Dezső, Pali és Ábris, Kohányi Rózi, Fülöp Hermin (kinek az írása? F. b.) Lorberer Jenő, Buzáth Mariska és Jolánka.

Megfejtők névsorának folytatása, jótékonyági rovat és Forgó bácsi postája a jövő számban.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.